

Arrest

nr. 243 911 van 12 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 juli 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2020 wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Deze beslissing werd door verzoeker aangevochten met een beroep dat bij de Raad gekend is onder het nr. 250 237.

1.2. Diezelfde dag legt de verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod op, voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"Aan de Heer :

Naam: F. C.

Voornaam: F.

Geboortedatum: 30.11.1971

Geboorteplaats: Santiago

Nationaliteit: Chili

Gekend in de gevangenis als zijnde F. S. C. F., geboren op 30.11.1971, onderdaan van Chili.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06/07/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 11.03.2020 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 13/03/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 25.03.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 02.07.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 30.04.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact en het herhalend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt;

Gezien de maatschappelijke impact/ernst en het herhalend karakter deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

1.3. Verzoeker wordt op 8 augustus 2020 gerepatrieerd.

1.4. Met een arrest nr. 243 910 van 12 november 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoeker tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/11 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het wordt als volgt uiteengezet:

"1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 06.07.2020:

"De beslissing tot verwijdering van 06/07/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod"

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

2.1.2. Zoals reeds vermeld onder punt 1.4., heeft de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verworpen. Deze vaststelling volstaat om het eerste middel af te wijzen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet, en luidt als volgt:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van tien [sic] jaar opgelegd "voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België" (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen "keuze" gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden. Dit artikel luidt als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij "wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2.2. Artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt; (...)"

Uit deze bepaling blijkt dus dat een inreisverbod kan worden opgelegd voor *"het grondgebied van het Rijk"* óf voor *"het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk"*.

Verzoeker betoogt dat bij het opleggen van het bestreden inreisverbod geen beslissing is genomen over de draagwijdte van het inreisverbod, met name of dit geldt voor het volledige Schengengrondgebied dan wel enkel voor het Belgisch grondgebied. Hij stelt dat het volkomen onduidelijk is op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied is waarop het inreisverbod betrekking heeft.

Wat het (territoriale) toepassingsgebied van het thans opgelegde inreisverbod betreft, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker *"een inreisverbod voor 8 jaar [wordt] opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België."*

Het gegeven dat de verwerende partij de twee mogelijke situaties heeft voorzien in de bestreden beslissing, neemt niet weg dat de betrokken vreemdeling zich slechts kan bevinden in één van die situaties: ofwel heeft hij een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten en geldt het inreisverbod enkel voor België, ofwel is dat niet het geval en geldt het voor alle lidstaten.

Aangezien verzoeker niet aanvoert, en uit niets blijkt, dat hij in het bezit zou zijn van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een andere lidstaat, bestaat er geen enkele onduidelijkheid over de territoriale draagwijdte van het inreisverbod, dat *in casu* geldt voor het volledige Schengengrondgebied. De verdere vragen die verzoeker zich stelt zijn derhalve volstrekt irrelevant in de voorliggende situatie, en voorts valt niet in te zien op welke wijze hij belangenschade zou hebben opgelopen doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gesteld dat *"Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België."*

In de voorliggende situatie waarin het onmiskenbaar vaststaat dat het opgelegde inreisverbod geldt voor het gehele Schengengrondgebied kan geen schending worden vastgesteld van de Terugkeerrichtlijn en het Terugkeerhandboek waarnaar verzoeker verwijst, waarin is vooropgesteld dat een inreisverbod in beginsel dient te gelden voor alle lidstaten. Verzoeker toont in deze omstandigheden verder ook niet aan dat artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn, nu deze bepaling zowel voorziet in een inreisverbod met nationale draagwijdte als in een Schengeninreisverbod.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende :

"1. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C- 554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt."

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld,

behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

2. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de mate dat hieruit moet worden afgeleid dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel (evenredig) zou zijn.

De verzoekende partij wijst in het bijzonder op de beslissing tot de bepaling van de termijn van het inreisverbod op acht jaar, hetgeen een bijzonder lange periode is.

Hoewel verzoeker niet betwist dat de feiten die hij in het verleden gesteld heeft, laakbaar zijn, dient vastgesteld te worden dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van de misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kunnen vallen (het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C- 434/10, EU:C:2011:750).

Bovendien vereist de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Verweerder dient voorts rekening te houden met onder meer de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien.

Dit is in casu geenszins het geval, minstens werd dit onzorgvuldig beoordeeld door verweerder doordat verweerder geen rekening heeft gehouden met de concrete elementen die aan de grondslag liggen van de veroordeling van verzoeker.

3. Verzoeker verwijst hiervoor naar het feitenrelaas.

Verzoeker werd op 11 maart 2020 van zijn vrijheid beroofd en vervolgens onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Hij werd in verdenking gesteld wegens "poging tot diefstal met inklimming" en "bendevorming" het aanhoudingsmandaat wordt vermeld dat er een aangifte werd gedaan van "verdachte handelingen" van twee personen in een residentiële wijk. In een woning "in de buurt" zou tevens zijn ingebroken, al zou er niets zijn ontvreemd. Verzoeker werd alleen aangetroffen in deze wijk "in dezelfde tijdspanne als rond de aanwezigheid van beide personen". Verzoeker kon geen verifieerbare uitleg geven over zijn aanwezigheid in de wijk en werd aangehouden.

Het is, op basis van het administratief dossier, onduidelijk op welke grond verzoeker vervolgens (blijvend) werd aangehouden. Ook in de bestreden beslissing wordt niet ingegaan op dit punt en blijft de gemachtigde in gebreke om dit op een zorgvuldige manier te onderzoeken en te beoordelen.

In het administratief dossier bevindt zich een "aanvraag van de vrijstellingsmodaliteit voor een gedetineerde van vreemde nationaliteit" van 30 april 2020, waarbij wordt gesteld dat "het vonnis, momenteel niet-definitief zal definitief worden op: 10/06/2020". In een detentierapport wordt verwezen naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 30 april 2020 wegens een "poging tot wanbedrijf" bestaande uit "diefstal met braak, inklimming, valse sleutels" en een vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 2 juli 2015 als "dader of mededader" voor "diefstal met braak, inklimming, valse sleutels".

De gemachtigde verwijst naar deze veroordelingen in de bestreden beslissing en voegt hier nog een veroordeling aan toe van 25 maart 2013 van de correctionele rechtbank te Mechelen, waarover verzoeker echter geen gegevens kan terugvinden in het administratief dossier. Ook dit wijst op een onzorgvuldige beoordeling.

Er wordt bovendien nergens verduidelijkt of er een verband bestaat tussen het aanhoudingsmandaat van verzoeker en de correctionele veroordelingen die worden aangehaald door verweerder. Het kan dus niet worden vastgesteld of verzoeker voor de aangehaalde elementen in het aanhoudingsmandaat zou zijn veroordeeld op 30 april 2020.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken over bovenvermelde vonnissen en derhalve rekening heeft gehouden met de concrete elementen die hieraan ten grondslag liggen (bv. welke feiten er zich hebben afgespeeld, in welke tijdsperiode dit was, welke motieven er meespeelden, enzovoort).

Hierdoor handelt de gemachtigde onzorgvuldig, aangezien geen rekening kon worden gehouden met de concrete elementen die aan de vasthouding van verzoeker en de aangehaalde correctionele veroordelingen ten grondslag liggen. Hierdoor blijkt immers dat de gemachtigde - bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod voor de termijn van acht jaar - geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Alle relevante feitelijke en juridische gegevens dienen te worden overwogen, zoals tevens aangehaald in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verzoekende partij betwist dan ook dat de loutere verwijzing naar de aangehaalde correctionele veroordelingen - door enkel te verwijzen naar de strafmaat en de kwalificatie - kan volstaan om een inreisverbod met een (zeer) lange duurtijd van acht jaar te verantwoorden zonder rekening te houden met bovenvermelde elementen.

3. Omwille van bovenvermelde redenen betwist verzoeker de bestreden beslissing, in het bijzonder inzake de beslissing van de zeer lange duurtijd van acht jaar voor het inreisverbod (de precieze duurtijd van het inreisverbod).

De gemachtigde is er immers toe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat verweerder verwijst naar een "risico op onderduiken", omdat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de termijn van artikel 5 Vreemdelingenwet en niet aantoonde dat hij zich op een wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze elementen mede in overweging heeft genomen om te besluiten tot een inreisverbod met een duurtijd van acht jaar, hetgeen ook blijkt uit de duidelijke stelling dat: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijvenstuk 1, pagina 2).

Verzoeker wijst er echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts sinds 11 maart 2020 in België verblijft, hetgeen wordt bevestigd door de gemachtigde ("Betrokkene verblijft minstens sinds 11.03.2020 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche)"; stuk 1). Verweerder stelt derhalve dat verzoeker in België verblijft sinds 11 maart 2020. Het blijkt echter dat verzoeker op dezelfde datum (11 maart 2020) onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en aldus van zijn vrijheid werd beroofd.

Doordat verweerder zelf aanneemt dat verzoeker slechts sinds 11 maart 2020 in België verblijft, kan vervolgens onmogelijk gesteld worden door de verwerende partij dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de termijn van artikel 5 Vreemdelingenwet (gezien de nog lopende tijdsperiode) en niet aantoont dat hij zich op een wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren (gezien verzoeker op dezelfde dag als zijn verblijf in België onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst). Deze elementen werden derhalve onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk, beoordeeld door de gemachtigde bij het opleggen van de bestreden beslissing, in het bijzonder omdat deze elementen mede de zware beslissing van een inreisverbod van acht jaar moeten verantwoorden.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 124, HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). In casu toont verzoeker evenwel niet aan dat de door hem geviseerde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op de schending ervan.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en betoogt dat daaruit blijkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de verwerende partij meent dat verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat hieruit ook de proportionaliteit van de duur van acht jaar moet blijken. Verder stelt hij dat hij niet werd veroordeeld voor misdrijven die volgens deze rechtspraak onder de noemer vallen van "ernstige reden van openbare orde".

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat aan verzoeker een inreisverbod moet worden opgelegd voor de duur van acht jaar, omdat hij op 25 maart 2013 en 2 juli 2015 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar, telkenmale wegens diefstal door middel van braak, inklimming en valse sleutels, en hij op 30 april 2020 een derde keer werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en poging tot wanbedrijf. Zij heeft daarbij rekening gehouden met de maatschappelijke impact en het herhalende

karakter van de feiten, en heeft in het bijzonder vastgesteld dat uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag legitiem kan worden afgeleid dat verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker betwist niet dat hij op 25 maart 2013, 2 juli 2015 en 30 april 2020 werd veroordeeld voor de feiten zoals opgesomd in de bestreden beslissing. De strafrechter heeft dus het aandeel van verzoeker in de feiten vastgesteld en geoordeeld dat deze moesten worden bestraft met gevangenisstraffen van telkens één jaar. De verwerende partij kon zich dan ook zonder meer op deze veroordelingen -en dus het oordeel van de strafrechter- steunen. Het feit dat de vonnissen zich niet in het administratief dossier zouden bevinden doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker de inhoud ervan uiteraard kent en hij perfect in de mogelijkheid was om de Raad ervan te overtuigen dat de verwerende partij bij de verwijzing naar de veroordelingen een fout zou hebben gemaakt. Hij blijft daartoe echter in gebreke.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij, op grond van de misdrijven waarvoor verzoeker daadwerkelijk werd veroordeeld en die werden opgesomd in de bestreden beslissing, op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zijn verwijzing naar misdrijven die door het Hof van Justitie werden gekwalificeerd als "ernstige redenen van openbare orde" sluit niet uit dat ook andere veroordelingen kunnen leiden tot de toepassing van de voormelde bepaling.

Verder stelt verzoeker dat de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om het crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Dit werd onzorgvuldig beoordeeld, zo stelt hij, nu geen rekening werd gehouden met de concrete elementen die ten grondslag liggen aan zijn veroordeling.

Gelet op het feit dat de meest recente veroordeling dateert van 30 april 2020, en deze werd voorafgegaan door twee andere veroordelingen in 2013 en 2015, is het verder ook niet kennelijk onredelijk dat wordt gewezen op het herhalende karakter van de feiten en de terugkerende aard van het misdadige gedrag om daaruit af te leiden dat verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst nog naar het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 11 maart 2020 en betoogt dat uit het administratief dossier niet blijkt op welke grond hij blijvend werd aangehouden en nergens wordt verduidelijkt of er een verband bestaat tussen het aanhoudingsmandaat en de correctionele veroordelingen die worden aangehaald. Echter, de Raad ziet niet in wat hij met dit betoog tracht te bereiken: in de bestreden beslissing wordt geoordeeld op grond van het feit dat verzoeker 3 keer werd veroordeeld, niet op grond van het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het noodzakelijke onderzoek heeft gedaan naar verzoekers individuele situatie, en verzoeker toont niet aan met welke elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van acht jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor meer dan vijf jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

Waar, tot slot, verzoeker het motief viseert aangaande het risico op onderduiken, moet erop worden gewezen dat dit motief ietwat ongelukkig werd overgenomen uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat voorafging aan de thans bestreden beslissing. Aangezien het betrekking heeft op de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, bepaling die enkel van toepassing is op verwijderingsbeslissingen, en niet op inreisverboden, kan het enkel dienstig worden aangevochten in het kader van een beroep tegen de verwijderingsbeslissing en is het in

casu een overtollig motief. Verzoeker heeft er dan ook geen belang bij het aan te vechten, aangezien het niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS